

Cesta Člověka nekončí nu této zemi, jak si mnozí nás myslí. Myslí si to, když pokládají hřbitovy za znamení definitivního cíle cesty a konce všeho. Je to základní omyl. Hřbitov není ničím jiným než skříň, kam klademe první, nikoli však nejdůležitější symbol naší existence - podobně jako odkládáme staré šaty. Smrt, od chvíle, kdy máme podíl na věčném životě, není ničím jiným než znamením. Máme však tu ošklivou skříň, která má za úkol nás upozorňovat na důležité věci, abychom se trochu zamysleli a abychom se znovu vydali na cestu vedoucí mnohem dál. Pozemský život je tedy jen prvním krátkým úsekem naší cesty, cesta, která je ještě hodně dlouhá. Je to čas „obilného zrna, které umírá“ v zemi, je to doba jednoho pozemského dne ve srovnání s tisíci let u Boha. Je to však velmi důležité období, neboť pro Boha je důležité vše. Po ukončení pozemského života začíná nové období, které má jinou formu a jiná znamení, ale není více věčné než období první, neboť i to je věčné a jeho hodnota byla přenesena světlem, odívajícím podstatu člověka. Ta je dána Bohem od samého počátku při stvoření. Řekl bych ti, že život věčný, ten opravdový, je stejným poznáním Boha, jež během tvé cesty roste, ale nemění podstatu věcí. Je to poznání před pozemskou smrtí a poznání po ní, i když se řadí do jiné skutečnosti.

C.Carretto